

הסיפור שלי

סיפור מעורר השראה
לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה וילדיהם:
שירה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחי' אייזנברג
יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחי' גוטמן

אמונה עיוורת

הרב זבולון חרל"פ

במהלך צום תשעה באב בשנת תשי"ח (1958), חשה אמי ברע. היא הייתה אישה צדקת שתחושת הצער והכאב המתלווים ליום זה, בו מציינים את חורבן בתי המקדש בירושלים, נגעו מאוד לליבה. היא נהגה לקרוא את כל פיוטי הקינות - התפילות המיוחדות שחוברו ליום זה - ובשעת מעשה היו עיניה מתמלאות דמעות. תוך כדי התפילה באותה שנה, היא חשה כאב ראש נוראי, ולפתע איבדה את מאור עיניה.

היא הייתה לבד בניו יורק באותה שעה, שכן אבי, הרב יחיאל מיכל חרל"פ, היה אז בקליפורניה, ואני ביקרתי אצל הורי אשתי בבפולו. אך היא גילתה תושייה ומישישה את דרכה עד שמצאה את הטלפון, והתקשרה לחברה שבנה היה נוירוכירורג.

אותו בן, ד"ר שלדון כץ, מיהר מיד לבית אמי, וכך עשיתי גם אני, ברגע שנודע לי על מה שאירע. בינתיים נערכה התייעצות מול כמה מומחים; הם לא היו בטוחים מה בדיוק היה הגורם למה שקרה לה - שיערו שאולי זהו שבץ, או פריצת מפרצת - אולם, בכל מקרה, היא סבלה ככל הנראה משטף דם בראש, ומצבה היה חמור. היה צורך בניתוח כדי לעצור את הדימום הפנימי, אך היה חשש שמא היא לא תשרוד את הניתוח.

בסופו של דבר, הצליחו ליצור קשר עם רופא בשם ד"ר מוריס בנדר, מומחה בעל שם עולמי ויו"ר מחלקת הנזירולוגיה במרכז הרפואי "מאונט סיני", והוא הגיע לבית הוריי סמוך לחצות באותו לילה. האבחנה שלו הייתה פחות קודרת מזו של יתר הרופאים, והוא הסתייג מביצוע ניתוח מיידי, אולם התעקש על כך שהיא תתאשפז כדי שאפשר יהיה לערוך בדיקות שונות.

אולם, כל הבדיקות לא עזרו; לא הצליחו למצוא את מקור הסיבה לעיוורון של אמי. בשלב זה הודיע

ד"ר בנדר כי הוא מבקש לבצע אנגיוגרפיה של המוח. בדיקה זו - שבה נעשה צילום רנטגן של כלי הדם במוח לאחר הזרקת חומר ניגוד - הייתה חדשה יחסית בשעתו, והייתה כרוכה בסיכון ניכר. עשרה אחוזים מהחולים שעברו אנגיוגרפיה מתו כתוצאה מהבדיקה. הייתי מודע היטב לסיכונים. למעשה, אחד מהמורים שלי, הרב ירוחם גורליק, עבר בדיקת אנגיוגרפיה שבעקבותיה שקע בתרדמת שנמשכה כשנה וחצי. אולם ד"ר בנדר התעקש על כך.

בזמן שאנחנו התלבטנו ושקלנו את האפשרויות, ביקשה אמי שהרב ברוך פוטרמן, ידיד משפחה וחסידי חב"ד נודע, ישאל את הרבי האם עליהם להסכים לביצוע בדיקת האנגיוגרפיה. אמי מעולם לא פגשה את הרבי באופן אישי, אולם היא שמעה עליו רבות, והאמינה שיוכל לסייע לנו להכריע בהחלטה גורלית זו.

«

לציון שבעים שנה למנהיגותו של הרבי, יתמקדו פרסומי JEM בכל שבוע באחד מהמאורעות, הרעיונות או האישים הקשורים לחייו של הרבי.

מאורעות.
רעיונות. אישים.

שבמהלכם היא עברה בדיקות רבות - הוא החל לפסוע הלך ושוב במסדרון.

מה הוא עשה? "אני שוקל האם לפסוק בניגוד לדעתו של ד"ר בינדר", השיב וורטיס. "עלי לשקול האם האנגיורפיה הזו באמת תחשוף משהו שעשוי לשנות את מצבה. ד"ר בינדר סבור שאולי נמצא משהו שאיננו מודעים לו. אך, אחרי ששקלתי את הסיכויים מול הסיכונים, אני סבור שעדיף להימנע מהבדיקה".

בעקבות חוות דעתו של ד"ר וורטיס, חדל ד"ר בינדר להתעקש על ביצוע האנגיורפיה. חלף עוד כשבוע ימים, ולפתע שבה הראיה של אמי לתקנה מעצמה. היא הרימה את הסידור שהיה מונח על השידה ליד מיטתה, והחלה לקרוא מתוכו את התפילות.

כך הגיע לסופו הטוב הסיפור הדרמטי הזה, שעלול היה להסתיים באופן שונה למדי, אילולא התעקשה אמי - בניגוד לדעת המומחים - ועמדה על כך שנישמע לעצת הרבי.

הרב זבולון חרל"פ הוא ראש הישיבה לשעבר של הסמינר התיאולוגי על שם הרב יצחק אלחנן (RIETS), שבו לימד במשך מעל לשלושים וחמש שנה. הוא רואיין בחודש אייר תשע"ב (2012).

הרב ברוך פוטרמן שב ודיווח שהרבי אמר: "מצאו רופא שסבור שאינכם צריכים לעבור את הבדיקה".

הוא לא אמר לנו למצוא רופא טוב יותר, והוא גם לא המליץ במפורש שלא לבצע את הבדיקה, בניגוד ישיר לעמדתו של ד"ר בינדר. הוא רצה שנמצא רופא אחר שיורה לנו שלא לבצע את הבדיקה. הבנו שעלינו לקבל חוות דעת נוספת.

כאשר סיפרנו על כך לד"ר בינדר הוא כעס מאוד. "השתגעתם?", גער בנו. "בזכותי אמכם עדיין בחיים". (זה היה נכון; הרופאים האחרים סברו שאין הרבה תקווה, אך הוא אשפז אותה והשגיח על הטיפול בה.) "איך, אם כן, אתם מסוגלים להטיל ספק בהחלטות שלי? למען בריאותה, חשוב שנדע מה קורה בתוך המוח שלה, שכן, זה יעזור לנו לדעת מה עלינו לעשות. אם לא נבין מה בדיוק קורה, ייתכן שלא נצליח להציל אותה".

אבי נטה לקבל את עמדתו של ד"ר בינדר; הוא חשש שיהיה זה צעד בלתי אחראי להישמע לעמדת הרבי, שהנהיג את תנועת חב"ד מזה פחות מעשור, ולהתעלם מדעתו של אחד מבחירי הנורולוגים במדינה. אולם אמי התעקשה ודחתה זאת על הסף. היא הייתה בטבעה אישה איתנה מאוד בדעתה, ועל אף מחאתו של ד"ר בינדר והסתייגותו של אבי, היא דרשה בתוקף שנישמע להוראות הרבי.

אחרי שנוכח ד"ר בינדר שאין להזיז אותה מעמדתה, הוא הסכים שרופא נוסף יבדוק אותה, אולם הדגיש שהוא יכבד רק את עמדתם של שני רופאים, שבשמותיהם הוא נקב - ד"ר ה' יוסטון מריט, רופאו האישי של הנשיא דווייט אייזנהאואר, או ד"ר סם ברנרד וורטיס, פרופסור לנוירולוגיה בבית הספר לרפואה של אוניברסיטת ניו יורק ומנהל שירותי הנורולוגיה במרכז הרפואי בלווי.

ד"ר מריט היה עסוק אז בטיפול בנשיא אייזנהאואר בעקבות השבץ המוחי שעבר, אך ד"ר וורטיס הסכים להגיע באותו יום אחר הצהריים. אולם, הוא הזהיר אותנו מראש, "קשה לי להעלות על הדעת מצב שבו אסתור את דעתו של ד"ר בינדר".

אחרי שד"ר וורטיס בדק את אמי ועבר על הרישומים הרפואיים - שבאותו שלב כבר היו נרחבים למדי, שכן, עד אז אמי כבר הייתה מאושפזת במשך שבועיים

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שלי מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

◀ תשכ"ז (1967) — הרב חודקוב זימן אל משרדו קבוצה של שישה מתלמידי הישיבה ב-770 והודיע להם כי הם נבחרו לנסוע בתור שלוחים ללמוד במשך שנתיים ולחזק את ישיבת חב"ד "ישיבה גדולה" שבמלבורן, אוסטרליה, שנוסדה כשנה קודם לכן. נסיעתם תהיה בכפוף לשלושה תנאים: שיביעו הסכמתם לכך בשמחה, שתינתן הסכמת ההורים, ושימציאו אישור רפואי. למחרת, ביום שישי, הודיעו התלמידים למזכירות על עמידתם בכל התנאים. אחרי שדיווחו על כך לרבי, הוא מסר שיערוך התוועדות מיוחדת בשבת לכבוד המאורע.¹ ז' אד"ר

1 אגרות קודש כד, מבוא, עמ' 11-12

ההקדשות שלכם
מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים
ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל
כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו הובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

MY ENCOUNTER
with the
REBBE

בסיוע חברי

THE
JEM FOUNDATION

ואתה תצוה... להעלות נר תמיד